

Цар Охлюв-Бохлюв.

Тихо лятно утро.

Слънцето показва огнено чело над гората и прати своята утринна усмивка на земята. Птичките запяха и дърветата радостно отжърсиха росните капки от листата си.

Една росна капка падна и вжрху гърба на старият Охлюв-Бохлюв, който току-що бе застжргал с нарязания си като пила език един росен листец измежду тревата доле. Охлюв-Бохлюв се стресна, размърда рогца и огледа полето.

— Каква прелест! каза си той

Наистина, пред него се стелеше широко поле, хе-е... додето очи виждат. Отзад — малка полянка с буйна трева, а над нея — скалиста чука, забила каменно чело в облаци-те чак.

— Не, — каза си Охлюв Бохлюв пак — от тук се виждат толкоз чудеса, а от там, от тоя връх какво ли бих видял?...

Той се спря, изгледа още веднаж вжрхът и зашепна:

— Не!... Аз ще ида там! Ще се изкача горе, че... че каквото ще да става!...

Реши и тржгна. Бре тук, бре там — вжрви той и все си мисли:

— Хубаво е да се живее по света! Хубаво е, но да не са хитрите лисани, тарлювиците и бурсуците-мжрзелани!... Да не са змиите, свраките, гаргите, кукумявките!...

